

det kan være forsvareligt at benytte Reservefondens Midler i samme Forhold, som vi for mindste vor Statsgjæld, saa bliver dog Resultatet, det uindvelvige Resultat deraf det, at inden saa Lær vil det være opbrugt, som vi have, og vi have da ikke blot berøvet os Indtægten af disse Activer, men tillige selve Substantien. Dette Forbrug behøver jo ikke at konstateres tydeligere i Tal, end det allerede er konstateret; det har vist sig, at det er circa et Par Millioner. Jeg henlede i mit foregaaende Foredrag Opmærksomheden paa, at vi i dette Stieblif have forskellige extraordinære Indtægter af betydeligt Værd, men som ville ophøre og ophøre tidligere end Byrden, der følger dermed, hvilken jeg troer ikke tør anslaaes til mindre end 1 Million. Jeg har henledet Opmærksomheden paa, at Repræsentationen nylig har bevilget en Udgift af ca. 1,400,000 Rd. Jeg tillader mig endnu fremdeles at henlede Opmærksomheden paa, at vi have en Gjæld paa os af 4 Mill. Rd., der skal indfries inden Udgangen af Aaret 1868, og jeg spørger da: Kan Noget endnu være i Tvivl om, at Statens Indtægter ikke ville være i Stand til at fyldestgjøre disse Krav uden en Forøgelse? Jeg siger: Lader os begynde i Tide, lader os ikke skjule Tilstanden, men lader os begynde i Tide, inden Byrden naaer saa store Proportioner, at den vil komme til at hvile paa os med et ganske andet Tryk, end der nu er Tale om.

Det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) har gjort mig eller Lovforslaget og derigjennem mig den Bebreidelse, at man ikke havde tilstrækkelig holdt sig til de Erfaringer, der vare gjorte ved den sidste Krigsskatslov, men at man var sprunget ind paa noget ubeslutsomt, og han har i denne Henseende henvist til de engelske Forhold, hvor man anseer det for en Ting af den allerstørste Betydning, at man ikke forandrer de Former eller de Grundsætninger, hvorefter Indkomstskatten opkræves. Jeg troer, at det ærede Medlem i denne Henseende gjør mig saavel som Lovforslaget uret. Et æret kongevalgt Medlem (Fischer) har allerede bemærket, at dette dog maa forstaaes med den Modification, at man kun skal blive staaende ved det, man engang har

naaet, naar man er kommet saa vidt, at man, — medens man vel seer de Ufuldkommenheder, der flæbe ved det, dog er kommen til Overbevisning om, at man heller ikke ved at gaae en anden Vej er i Stand til at fjerne dem, — ikke er istand til at stille noget Andet istedet, som er bedre. Jeg vil først bemærke, at den Erfaring, her kan være Tale om, er saa at sige knap at betegne som Erfaring; thi den er slet ikke Andet end en Beretning i store Omrids om de Resultater, de store Resultater, som den sidste Krigsskats Paaligning har medført. Det ærede Medlem har dog selv i sin Tid fundet, at der var Grund til at tage Anledning af disse Resultater til at gjøre Forandring i Loven af 21de Marts 1864; thi ogsaa han har forelagt et Krigsskatlovsforslag og efterladt et, som jeg har forelagt, hvori der er foretaget ikke ganske ubetydelige Forandringer i det Maskineri, som er bragt tilstede ved Loven af 21de Marts 1864. Det Maskineri, som her forelægges Dem, er, forsaavidt angaaer den personlige Kraft, om jeg saa maa sige, der skal bruges, ganske det samme som det, der har været foreslaaet i det tidligere Krigsskatslovudkast, ganske det samme, som det, der fandtes i det Lovforslag, det ærede Medlem selv som daværende Finansminister forelagde. Jeg har altsaa fundet, at det Maskineri, man der benyttede, var brugbart, jeg har, belært af Erfaring, beholdt dette, og jeg troer at have gjort Ret i at beholde det; trods de Indsigelser, der i denne Sal have lydt mod det. Men der var andre Erfaringer, efter hvilke jeg ikke troede at burde blive staaende ved det Tidligere, og jeg tilspør saadanne Erfaringer, som ogsaa det ærede Medlem, til hvem jeg siger, heller ikke troede at kunne bortsee fra, og det var netop i Henseende til den Maade, hvorpaa Harkorns- og Indkomstskatten i Loven af 21de Marts 1864 vare sammenblandede. Jeg har erkjendt, at den Tanke, der laa i Loven af 21de Marts 1864, den, hvorefter Harkornsskatten saa at sige liquideredes i Indkomstskatten, havde sin Betydning og sit Værd, og, mine Herrer, det er en Afspørgning af denne Erkjendelse, der foreligger i § 6, hvorved jeg har søgt at undgaae de Ulemper, der vare forbundne med den tidligere Maade,